Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ — ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ο πρωΐ, μόλις ξύτνησαν οἱ δυὸ γυιοί μου, τοὺς πῆρα ἰδιαιτέρως, τοὺς διηγήθηκα τὸ ὄνειρό μου καὶ τοὺς εἶπα γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴ γνώμη μου. Ἔπρεπε νὰ φύγουμε ἀπ' τὴν ἔπαυλι, γιὰ λίγον καιρὸ ἔστω.

Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ παιδιά μου δὲν μ' ἄκουσαν. Βλέποντας πὼς δὲν εἶχε φανεῖ τόσες νύχτες ὁ βρικόλακας, εἶχαν ἡσυχάσει.

Τὴν ἴδια νύχτα ὅμως συνέβη τὸ κακὸ ποὺ περίμενα, τὸ κακὸ ποὺ τόσο φοβόμουνα.

Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ μικρότερος γυιός μου, ποὺ φρουροῦσε ὥς τὴν ὥρα αὐτή, πῆγε νὰ κοιμηθῆ καὶ ξύτνησε τὸν μεγαλύτερο ἀδελφό του γιὰ νὰ φυλάξη τὴ βάρδια του.

Ὁ μεγάλος μου γυιὸς ξύτνησε, νυστάξε, πῆρε τὸ ὅπλο του, ζώστηκε τὸ μαχαῖρι του κι' ἔκανε μιὰ βόλτα σ' ὅλο τὸ σπίτι.

Δὲν εἶδε πουθενὰ τίποτε τὸ ὕποπτο καὶ σκέφτηκε νὰ κατέβη νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ καὶ στὸν κῆπο.

Κατέβηκε στὴν αὐλή, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς σταύλους, πέρασε ὕστερα στὸν κῆπο καὶ τριγύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια. ὅταν ἔξαφνα μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ πόνου ἀντήχησε στ' αὐτιά του :

— Πατέρα !... Πατέρα μου !...

Ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς του κι' αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του νὰ σταματᾶ. Κατάλαβε πὼς κάτι τὸ τρομερό, κάτι τὸ ἀπαίσιο θὰ συνέβαινε. Θέλησε νὰ τρέξη, νὰ τρέξη γρήγορα, μ' ἀλλοίμονο, Θεέ μου, τὰ πόδια του δὲν τὸν ὑπάκουγαν. Τὰ γόνατά του τρέμανε. Εἶχε παραλύσει ἀπ' τὴν ἀγωνία....

Ἡ σκέψη πὼς ἡ ἀδελφή του βρισκότανε σὲ κίνδυνο, σὲ κίνδυνο τρομερὸ μάλιστα, τὸν εἶχε νεκρώσει, τοῦ εἶχε παγώσει τὸ αἷμα.

Πάνω στὴν ἀγωνία του αὐτή, ἄρχισε νὰ χτυπᾶη δυνατὰ τὸ στῆθος του καὶ νὰ σπαρταλᾶζη πνιγμένα....

Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα σωριάστηκε κάτω, σταυραρῶντας σὰν τὸ λαβωμένο φεῖδι....

Τί εἶχε γίνει ὅλη ἡ δύναμή του, τὸ θάρρος του τὸ ἀκατάβλητο ;...

Ἐνῶ χτυπότανε ἔτσι, τὸ κεφάλι του ἀκούμπησε πάνω στὸ ὑγρό, νοτισμένο χόρτο. Ἡ δροσιὰ αὐτὴ τῆς χλόης τὸν ἔφερε κάποιος στὶς αἰσθήσεις του.

Ἀκούμπησε στὸ μουσκεμμένο χορτάρι τὸ φλογισμένο μέτωπό του καὶ μόλις κατάλαβε τὸν ἑαυτό του καλύτερα, μόλις ἦρθε πάλι στὶς αἰσθήσεις του, τινάχτηκε ἐπάνω μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, μὲ τὸ κυνηγετικό του μαχαῖρι ἀνάμεσα στὰ δόντια κι' ὥρμησε σὰν θηρίο στὴ σκάλα ποὺ φερνε στὸ ἐπάνω πάτωμα, στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἡ κρεβατοκάμαρα τῆς ἀδελφῆς του.

Πήδησε τὰ σκαλιὰ τρία-τρία καὶ χάμηξε στὸ διάδρομο. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς ἕνας μαῦρος ἴσκιος σάλεψε μπρός του.

Ὁ διάδρομος ἦταν σκοτεινὸς σχεδόν. Ὡστόσο ὁ γυιός μου ξεχώρισε τὴ μαύρη σιλουέττα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διοβῆ καὶ νὰ φύγη.

Φρενιασμένος τότε σήκωσε τὸ ὅπλο του ἀπ' τὴν κάννη καὶ τὸ κατέβασε μὲ δύναμη ἐναντίον τῆς σκιᾶς.

Ὁ ὑτοκόπανος τοῦ ὅπλου χτύπησε μὲ δύναμη πάνω στὸν τοῖχο καὶ γίνηκε κομμάτια.

Ἡ σκιὰ χάθηκε, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξε κάν.

Ὁ κρότος τοῦ ὅπλου πάνω στὸν τοῖχο μὲ ξύτνησε. Τινάχτηκα ἀπ' τὸ κρεββάτι μου κι' ἔτρεξα ἔξω, τόσο γρήγορα καὶ μὲ τόση βιάση, ὥστε ἔτσια πάνω στὸ γυιό μου.

— Τί συμβαίνει ; Τί τρέχει ; τὸν ρώτησα.

Ἡ φωνή του εἶχε πιαστεῖ.

Σήκωσε τὸ χέρι του καὶ μοῦδειξε τὴν κάμαρα τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἐκεῖ... Ἐκεῖ, πατέρα !...

Καὶ συγχρόνως μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὲ παρέσυρε πρὸς τὴν κάμαρα τῆς κόρης μου.

Ἡ κάμαρα ἦταν θεοσκότεινη.

— Ἀρλέττα : φώναξα. Παιδί μου, Ἀρλέττα.

Καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Εἶχ' ἀρχισει νὰ καταλαβαίνω πὼς κάτοια μεγάλη συμφορὰ μᾶς εἶχε πλήξει.

Ἔπρεξα στὸ δωμάτιό μου, πῆρα τὰ σπίρτα καὶ ξαναγύρισα.

Ὤ, Θεέ μου !... Τί σοῦφταξε τὸ παιδί μου, τί σοῦφταξε ἡ ἀθῶα ψυχή ;....

Μόλις ἄναψα τὸ σπίρτο, τὰ μάτια μου ἀντίκρυσαν τὸ πιὸ φρικτό, τὸ πιὸ ἀπαίσιο θέαμα ποὺ εἶδε ἄνθρωπος στὴ ζωή του.

Ἡ κόρη μου, ἡ ἀγαπημένη μου Ἀρλέττα, ἦταν ξαπλωμένη στὸ πάτωμα, κάπω ἀπ' τὸ κρεββάτι της, μισόγυμνη !... Τὸ πρόσωπό της ἦταν καταματωμένο !....

Οὔρλιαξα ἄγρια, ἔτρεξα κοντά της, τὴν ἄρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ξάπλωσα στὸ κρεββάτι της, πνίγοντας τοὺς λυγμούς μου. γιὰ νὰ μὴν ξυτνήσουν στὸ σπίτι καὶ τρομάξουν.

Ὁ γυιός μου ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί, μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές.

Κάτω στὴν αὐλή, ὁ Πιστός, τὸ μόνο σκυλὶ ποὺ μᾶς ἀπόμενε. οὔρλιαζε πένθιμα.

Ἐπὰ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα κύτταζα τὴν κόρη μου σαστισμένος, μὴν ξέροντας ἂν νειρευόμουνα ἢ ἂν εἶμαι ξυτνητός.

Ἡ ἀπαίσιες ὑποψίες μου εἶχαν ἐπαληθεύσει. Οἱ φόβοι μου εἶχαν βγεῖ ἀληθινοί.

Ὁ ἀπαίσιος, ὁ βδελυρὸς βρικόλακας μᾶς εἶχε ἀφήσει λίγες ἡμέρες ἥσυχους, γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάση κι' ἐπέτεσε ξαφνικὰ ἐναντίον τοῦ σπιτιοῦ μου, ἀρχίζοντας ἀπ' τὴ λατρεμμένη μου κόρη..

Ἡ ἀπελπισία μου ἦταν τόση, ὥστε μοῦ ρχότανε νὰ τὰ βάλω μὲ τὸ Θεὸ καὶ ν' ἀρχίσω νὰ βλαστημάω ἄγρια. Μὰ ἐπεβλήθηκα στὸν ἑαυτό μου, ἔσφιξα τὴν καρδιά μου, ἔβρεξα μιὰ πετσέτα στὸ νερὸ καὶ πλησίασα στὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ καθαρίσω τὸ πρόσωπο τῆς Ἀρλέττας ἀπ' τὰ αἵματα.

Ὅταν ὅμως σφούγγιξα τὰ αἵματα ἀπ' τὸ γλυκὸ πρόσωπό της κι' ὅταν τὰ μάτια μου ἀντίκρυσαν τὴν ὄψη της τὴ χλωμή, σὰν τὸ ξερὸ στάχυ, μιὰ κραυγὴ σπαραγμοῦ ξέφυγε μέσα ἀπ' τὰ στήθη μου:

— Παιδί μου, Ἀρλέττα μου, φτωχό μου κορίτσι !....

Τὰ αἵματα ποὺ πλημμύριζαν τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ μου, δὲν ἦσαν ἀπὸ χτύπημα, ὅπως ὑπέθεσα στὴν ἀρχή. Δὲν εἶχε χτυπήσει πέφτοντας ἀπ' τὸ κρεββάτι της, ὄχι. Τὰ αἵματα προερχόντουσαν ἀπὸ μιὰ τρομερὴ πληγὴ ποὺ ὑπῆρχε στὸ κάτω χεῖλος τῆς κακότυχης κόρης μου. Ἦταν μιὰ πληγὴ τρομερή, ἀνατριχιαστικὴ καὶ αἱμορροοῦσε, αἱμορροοῦσε διαρκῶς. Ἦταν κάτι σὰν δάγκωμα λυσσασμένου σκύλου, γιατὶ τὸ χεῖλι τοῦ παιδιοῦ μου ἦταν κομμένο καὶ κρεμότανε κάτω, ἀφίνοντας νὰ φαίνουνται τὰ λευκά της δόντια....

Τρελλὸς ἀπ' τὸν πόνο μου, μὴν ξέροντας πειὰ τὶ κάνω, ὥρμησα πρὸς τὸν τοῖχο, γιὰ νὰ θρυμματίσω πάνω σ' αὐτὸν τὸ κεφάλι μου.

Μὲ πρόλαβε ὅμως ὁ γυιός μου καὶ μὲ συγκράτησε.

Εἶχε δεῖ κι' αὐτὸς τὸ φρικτὸ σημάδεμμα τῆς ἀδελφῆς του κι' ἦταν κίτρινος, σὰν τὸ φλωρί.

— Κουράγιο, πατέρα ! μοῦ εἶπε καὶ πέσαμε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Ἤμουν παραζαλισμένος, δὲν ἤξερα τί μοῦ γίνεται. Μὲ βοήθησε ὁ γυιός μου νὰ πλύνουμε τὴν πληγὴ τῆς Ἀρλέττας καὶ νὰ τὴ δέσουμε.

Τὴν περιποιηθήκαμε ὅσο μπορούσαμε κι' ἐπὶ τέλους τὸ λατρευτό μου παιδί συνῆρθε.

Εἴχαμε συνεννοηθεῖ νὰ μὴν τῆς ποῦμε λέξι γιὰ τὸ σημάδεμμα τοῦ χειλιοῦ της. Θάταν τρομερό, θάταν ἀπαίσιο, φρικῶδες ν' ἀκούση, ἔτσι ξαφνικά, πὼς σημαδεύτηκε τόσο φρικτὰ τὸ λαμπερό, τὸ πανέμορφό της πρόσωπο.

Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, μιὰ δυνατὴ τρεμοῦλα τὴν ἔπιασε.

— Πατέρα !... Πατέρα μου !... τραύλισε.

Ἔσκυψα κοντά της καὶ τῆς ἔσκιξα τὸ χέρι.

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου, τῆς εἶπα. Εἶμ' ἐδῶ, ἐγώ, ὁ πατέρας σου...

(Ἀκολουθεῖ)

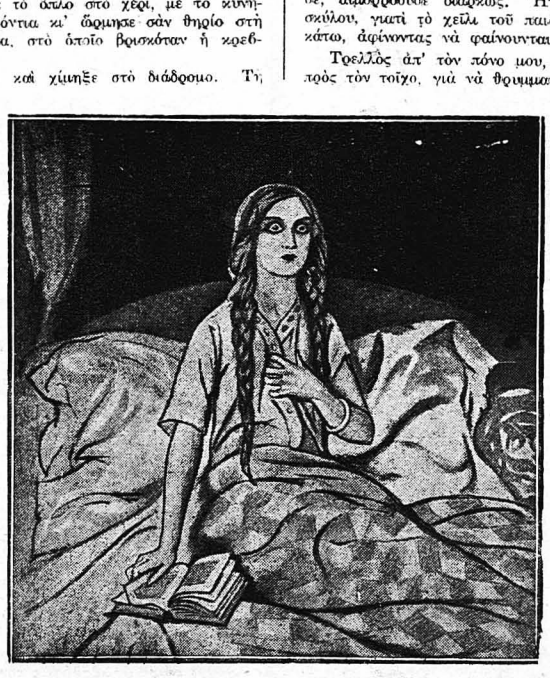

Ἡ Ἀρλέττα τινάχτηκε πάνω τρομαγμένη....